

нищо не може да го засѣнчи, нищо не може да го скрие отъ неговия погледъ. Обаче, случва се понѣкога, че на хоризонта се явяватъ облаци, малки и голѣми, които успѣватъ да скриятъ слънцето отъ погледа на човѣка. Тогава той започва да се колебае, съществува ли слънцето на небето, или не съществува. Той ее запитва, облацитѣ ли сж по-голѣми или слънцето. Тъмнината ли е помощна или свѣтлината? Облацитѣ на небето не сж нищо друго, освенъ човѣшкитѣ желанія, които временно само могатъ да засѣнчатъ слънцето и да го скриятъ отъ очитѣ на човѣка. Какви ли не желанія се явяватъ въ живота на човѣка, които, като облаци, затъмняватъ яснотата на идеята за Бога въ него, и той започва да се колебае, съществува ли Богъ, или не. Запримѣръ, желаніята на човѣка да яде, да пие, да придобива богатства, слава, почести се наслояватъ въ съзнанието му като облаци и закриватъ свѣтлината на неговото слънце. Тѣ казватъ: Не само Богъ е голѣмъ, но и ние сме голѣми. И за насъ трѣбва да мислишъ. И вие гледате, какъ човѣкъ се раздвоява, какъ се натѣква на противоречия, които не може да разреши.

На какво се основаватъ противоречията въ човѣшкия животъ? Иматъ ли право облацитѣ да се мѣсятъ въ работитѣ на човѣшкото съзнание? Преди всичко, между слънцето и облацитѣ нѣма никакво отношение.